

Om de Karashoeve

Toneelspel in drie bedrijven

naar een gegeven van Hans van Assen

door

BEN HEUER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OM DE KARASHOEVE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BEN HEUER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

MISCHKO KARAS

DJANA, zijn vrouw

NICOLO, zijn zoon

ANDREJ, zijn zoon

TOMAR, zijn zoon

MELIA, zijn dochter

STARNIPOL

SOPHIE, zijn dochter

CATHERINA GREGORAS

TONEEL:

Het woonvertrek van de familie Karas.

Achterwand: midden, 'n grote schouw. 'n Ketel hangt boven het vuur; rechts naast de schouw: de deur die naar buiten leidt; links van de schouw is 'n houten bank.

Rechterzijde van het toneel wordt ingenomen door 'n raam. Hierbij staat zo mogelijk 'n spinnewiel of borduurraam met 'n krukje.

Links op de voorgrond 'n deur die naar andere vertrekken leidt. Voorts 'n wapenrek met wat jachtgeweren.

Aan de zolder hangen enige hammen en worsten.

Links uit het midden bevindt zich de tafel, waaromheen houten stoelen of schemels. Boven de tafel 'n petroleumlamp.

EERSTE BEDRIJF

SCENE 1

Als het doek opengaat zit Djana te lezen. Op afstand klinkt het lachen van Sophie en vaag de stem van Nicolo, die haar naam kan roepen. Na enkele ogenblikken betreedt Mischko het toneel. Hij blijft in de deuropening staan. Djana schrikt op.

MISCHKO (*misprijzend*): Lees je weer?

DJANA (*zacht, beschaamd*): Ja!

MISCHKO (*nadrukkelijk*): Dit is de Karashoeve Djana. Geen school, en geen leeszaal! Moet ik dat elke dag opnieuw zeggen?

DJANA (*aarzelend*): Maar 't is zondag, Mischko...

MISCHKO: Katinka las nooit! Ook niet op zondag.

DJANA (*nog zwak*): 't Is echt 'n mooi boek.

(Mischko blijft haar zwijgend aankijken. Zij zucht en slaat het boek dicht en legt het op tafel. Dan gaat zij aan haar borduurraam zitten. Nu pas sluit Mischko de deur. Langzaam, nadenkend loopt hij enkele malen heen en weer. En blijft dan peinzend voor het raam staan. Er is 'n lange stilte. Djana slaat hem gade.)

DJANA: Ga je niet naar het feest?

MISCHKO (*is met zijn gedachten elders. Na stilte*): Hé?

DJANA (*schuchter*): Ga je niet... naar het dorp?

MISCHKO: Nee!

(Het parelende lachen van Sophie Starnipol wordt gehoord en haar stem „Nee Nicolo”, door wie ze blijkbaar geplaagd wordt.)

MISCHKO (*kijkt verstoord naar buiten*): Wat doet Sophie Starnipol hier op de hoeve?

DJANA: Ze gaat met de jongens mee naar het feest.

MISCHKO (*stug*): Oh!

DJANA (*na stilte, verlangend*): Ik geloof dat 't 'n heerlijk feest wordt, Mischko. Vind je niet dat ze het dorpsplein prachtig versierd hebben?

MISCHKO (*afwezig*): Zo!

DJANA: Er zijn zeker al honderd muzikanten. En er komen er nog meer. Overal vandaan komen ze.

MISCHKO (*kijkt naar buiten*): Nicolo schijnt Sophie Starnipol nogal aardig te vinden.

DJANA: Nicolo vindt elk meisje aardig. Hij plaagt ze graag. Is hij weer bezig?

MISCHKO: Ja!

DJANA (*met een lachje*): Laat Andrej 't maar niet zien.

MISCHKO: Waarom niet?

DJANA: Dat weet je toch Mischko. Andrej is even verzot op Sophie als zij op hem.

MISCHKO (*hard*): Dat spijt me.

DJANA: Wat bedoel je?

(*Mischko haalt zijn schouders op. Haalt 'n document uit zijn zak en kijkt dit in.*)

MISCHKO: Die twee kunnen zo gek zijn op elkaar als ze willen, maar 't is kalverengedoe.

DJANA: Nee, Mischko!

MISCHKO: 'n Huwelijk wordt dat niet!

DJANA: Maar Mischko...! Waarom niet?

MISCHKO (*luid en hard*): Omdat ik dat zeg! Daarom! (*onverschillig in zijn papier kijkend*) Sophie Starnipol wordt getrouwd door Tomar.

DJANA (*staat geschrokken op*): Tomar? Tomar?... Maar ik heb nooit gemerkt dat Tomar iets gaf om Sophie... Houdt hij dan van haar?

MISCHKO: Hij houdt van dit land en van de Karashoeve. Daarom trouwt hij met Sophie Starnipol... (*kijkt haar even aan*) Begrijp je?

DJANA (*schuchter*): Nee!

MISCHKO (*duidend op papier*): Dit is mijn overeenkomst met Joseph Starnipol. Door Tomar's huwelijk zal de Karashoeve nog eens zo groot worden. Van de Karasheuvel tot aan de bocht van de Morawa zal het land van Karas zijn.

DJANA (*verslagen*): Maar Andrej dan...!

MISCHKO: Zoals ik 't zeg gebeurt 't!

DJANA: Maar hij houdt echt van haar Mischko. Dat weet ik!

MISCHKO (*met stemverheffing*): De Karashoeve is groot geworden omdat de kinderen altijd begrepen hebben wat gehoorzamen is, van geslacht op geslacht, Djana. Mijn kinderen vormen geen uitzondering! Die gehoorzamen mij.

DJANA: Mischko, dat hebben ze altijd gedaan. Maar ik geloof dat je nu verkeerd doet.

MISCHKO (*heftig*): Wat?

DJANA: Ik bedoel... Ik ben bang dat Andrej en Tomar 't niet willen, dat ze zich zullen verzetten...

MISCHKO (*dreigend naar haar toe*): Niet willen...? Verzetten...? Mijn bloedeigen zoons? Als ik 'n beslissing neem in het belang van de Karashoeve?

DJANA (*angstig*): Mischko...!

MISCHKO (*met smadelijk lachje*): Je begrijpt nog niet veel van ons geslacht Djana. Al ben je mijn vrouw en al leef je in mijn huis, in je hart ben je nog altijd de stadse schooljuffrouw. Je ziet meer in 'n boek

dan in 'n schoof graan. (*vastberaden*) Mijn kinderen willen wat ik wil! (*ze wil nog wat zeggen maar hij belet dit met 'n dreigend gebaar*) Zo zij 't! (*steekt het papier in de zak*) Ik ga naar Starnipol. De zaak wordt vandaag nog geregeld.

DJANA (*smekend*): Mischko! Ik weet wel dat ik weinig begrip van 't land... dat Katinka 'n betere vrouw voor je was, maar is 't niet verstandig om eerst met Tomar en Andrej te praten...

MISCHKO (*haar woorden totaal negerend*): Ik weet niet precies hoe laat ik terug zal zijn. 't Zal niet lang duren. 'n Handtekening is gauw gezet. Daarmee is de zaak geregeld. (*gaat weg; maar draait zich nog eenmaal om*) Denk er om Djana: geen woord, hierover. Niet met Andrej! Niet met Tomar. Geen woord, versta je!

DJANA (*gelaten*): Ja!

MISCHKO (*af*)

DJANA (*zit verslagen en staart voor zich uit. Zacht*): Nee Mischko... Nee Mischko! Je doet verkeerd... Als je dit doorzet... dan tart je 't ongeluk... (*zuchtend zet zij zich aan het borduurraam en neemt het werk weer op.*)

SCENE 2

Nicolo stuift binnen 'n lachende Sophie Starnipol met zich meetrekkend.

NICOLO: ...Nou, als je mij niet gelooft zal je toch Djana moeten geloven. Die is tien jaar schooljuffrouw geweest, nietwaar Djana? En zij heeft meer letters in haar hoofd gestampt dan jouw vader graankorrels in zijn akkers.

DJANA (*vermanend*): Nicolo!

SOPHIE (*lachend*): Dag Djana!

DJANA: Plaagt hij weer?

NICOLO (*quasi gebelgd*): Ze gelooft nooit wat ik vertel, maar jou moet ze geloven. (*met teatraal gebaar*) Mijn stiefmoedertje is de geleerdste bolleboos van heel Macedonië.

DJANA: Toe Nicolo...!

NICOLO: Werkelijk Sophie, ze heeft niet veel ingebracht toen ze met vader trouwde, maar van één ding had ze 'n schuur vol... boeken!

DJANA: 't Is de moeite!

NICOLO: Drie grote kasten vol Sophie! En die heeft ze allemaal gelezen! Die zitten in haar hoofd.

SOPHIE (*lachend*): Ach hou toch op. Djana hij beweert dat alle meisjes in Amerika 'n eigen auto hebben.

DJANA (*lachend*): Nou... álle, dat geloof ik niet!

SOPHIE (*trionfantelijk*): Zie je wel!

DJANA: Maar wel hebben er heel veel Amerikanen 'n auto!

NICOLO: De meisjes zijn er in elk geval veel aardiger dan hier, veel vlotter.

DJANA: Misschien wel wat al te vlot ja!

NICOLO: Ze wil niet eens 'n nieuwe dans leren Djana, 'n Amerikaanse dans... Kijk zo! (*hij doet 'n paar danspassen*)

SOPHIE (*giechelend*): Ik vind 't zo mal!

NICOLO: Je bent al even ouderwets als het hele land.

DJANA (*lachend*): Je hebt gelijk hoor Sophie. Ik vind onze Macedonische dansen veel mooier dan dat vreemde gespring.

NICOLO: Wat weet jij daar van!

DJANA: Amerikaanse dansen moeten ze in Amerika dansen. Wij doen 't op onze eigen manier.

NICOLO (*neuriet de een of andere Amerikaanse song en doet daarop danspassen. Sophie giechelt. Djana kijkt hoofdschuddend toe*)

SCENE 3

TOMAR (*komt op en blijft evenals Mischko bij zijn entree in de deuropening staan. Hij gelijkt in houding en optreden veel op Mischko. Verontwaardigd*): Wat betekent dat?

NICOLO (*schrikt even, maar herstelt zich*): Oh ben jij 't! Zeg dat dan! (*lachend tot Sophie*) Ik dacht dat vader binnenkwam. Dan zou je wat gehoord hebben!

(*Djana buigt zich over haar borduurwerk. Sophie begroet Tomar met 'n coquet „Dag Tomar”, dat door hem met 'n stuurse hoofdknik beantwoord wordt. Tomar gaat voor Nicolo staan.*)

TOMAR: 't Werk is nog niet klaar Nicolo!

NICOLO (*luchtig*): Ik ben al lang klaar!

TOMAR: En de stallen?

NICOLO: Oh, daar zorgt Andrej wel even voor.

TOMAR. (*met stemverheffing*): Jij doet je eigen werk. (*even 'n pijnlijke stilte*)

NICOLO (*kalm*): Ik dóé mijn eigen werk, (*driftig*) maar die toon van jou bevalt me niet erg meneer Tomar. Al lang niet meer. Jij bent hier geen baas broertje! Nóg niet! Nóg niet!

TOMAR: Als vader niet thuis is ben. ik dat wel!

DJANA (*sussend*): Toe kinderen. 't Is zondag vandaag! 'n Feestdag...!

TOMAR (*haar negerend*): Jij hebt je werk te doen!

NICOLO: Doe ik dat soms niet.

TOMAR (*met minachting*): 't Lijkt er nogal op!
NICOLO (*lacht hem uitdagend uit*): Ga mee Sophie. We gaan Andrej even helpen. We zullen onze stemming niet laten bederven door broerlief Tomar. (*Sophie en Nicolo gaan af.*)
TOMAR (*grijpt Nicolo op het moment dat hij — na Sophie — de kamer wil verlaten en hij trekt hem weer naar binnen. Dreigend, maar zacht*) Denk er om dat er met Sophie geen spelletje gespeeld wordt.
NICOLO (*onnozel*): Ik? 'n Spelletje?
TOMAR (*tandenknarsend*): Ja meisjesgek. 'n Spelletje! Zoals je, met Yuci en Anna Kucszinsky en met zoveel andere meisjes gespeeld hebt. Ze eerst 't hoofd op hol brengen en ze dan uitlachen.
NICOLO: Je bent gek!
TOMAR: Denk er om Nicolo! Sophie is 't meisje van Andrej. Versta je!
NICOLO (*rukt zich los*): Je hoeft tegen mij niet te preken broerlief. Zoek eerst de balk in je eigen ogen, zegt het spreekwoord, en dan de splinter in 't oog van 'n ander.
TOMAR: Wat?
NICOLO: Ik zeg maar één woord: Catharina! Dan weet jij 't wel!
DJANA (*schrikt*)
TOMAR (*balt zijn vuisten, maar beheerst zich*)
NICOLO (*lachend af*)

SCENE 4

DJANA (*na lange stilte*): Catharina...? Wat bedoelt hij Tomar?
TOMAR (*antwoordt niet*)
DJANA: Over welke Catharina heeft hij het?
TOMAR (*nors*): Hij zwetst! Bemoei je er niet mee! (*Zwijgend schenkt hij zich 'n beker landwijn in. Hij drinkt. Djana slaat hem gade*)
DJANA (*glimlachend*): Hoe jij in alles op je vader lijkt Tomar.
TOMAR (*doelend op Nicolo*): Leek hij maar op vader! Hij geeft evenveel om 't werk als de eerste de beste knecht! Onzin praten en meisjes achterna lopen... Dat kan meneer!
DJANA: Nicolo houdt niet van het boerenwerk Tomar. Dat weet je. En liefde laat zich niet dwingen. (*er valt 'n stilte*)
TOMAR: Nee, liefde laat zich niet dwingen, maar er bestaat ook nog zoiets als „plicht". Hij heeft zijn werk te doen. Of meneer dat plezierig vindt doet niet ter zake. Hij heeft te gehoorzamen.
DJANA: Gehoorzamen kan wel 'ns erg moeilijk zijn.
TOMAR (*achterdochtig*): Waarom zeg je dat?
DJANA (*stil*): Omdat ik 't wéét Tomar.
TOMAR (*met 'n schamper lachje*): Wat weet jij van plicht.

DJANA: De eeuwen door heeft in dit land bloed gevloeid, omdat 't zo moeilijk was te gehoorzamen.

TOMAR (*trots*): De zelfstandigheid van Macedonië was wel 'n druppeltje bloed waard.

DJANA: Dat bedoel ik niet Tomar. Ik bedoel die andere ontelbare moordpartijen, die hier zoveel verdriet en zoveel ongeluk gebracht hebben. (*Tomar zwijgt. Djana staat op, opent 'n kistje en toont Tomar 'n foto*) Kijk Tomar!

TOMAR (*onverschillig*): Wat is dat?

DJANA: 'n Foto uit Jorislawa, 16 jaar geleden. Van alle mannen die er op staan leeft er geloof ik nog maar één, omdat die naar het buitenland vertrokken is. De rest is dood... vermoord! Wraak, weerwraak en nog 'ns wraak.

TOMAR: Nou? En? Wat heeft dat met Nicolo te maken.

DJANA (*duidend op de foto*): 't Oude verhaal Tomar, dat hier altijd de revolvers in beweging heeft gebracht. 'n Vader die zijn kinderen 'n bepaald huwelijk wil opdringen en kinderen die dan weigeren te gehoorzamen.

TOMAR (*de foto nu aandachtig bekijkend*): Is dat in Jorislawa ook het geval geweest!

DJANA: Ja Tomar! De minnaar werd neergeschoten... En die moord werd natuurlijk gewroken... en wéér gewroken, in eindeloze vijandschap.

TOMAR (*kijkt haar lang aan*): Was jij dat meisje waar het toen om ging?

DJANA (*antwoordt niet direct. Ze glimlacht voor zich uit*): Hij heette Constantin. We kenden elkaar heel lang. Als kinderen speelden we al met elkaar. We waren voor elkaar bestemd, maar... 't heeft niet zo mogen zijn Tomar. Constantin moest met de dochter van 'n rijke wijnhandelaar trouwen. Zijn vader wilde het. Maar hij kon 't niet. Hij verzette zich, maar vergeefs! De trouwdag werd vastgesteld en toen — ze waren al op weg naar de kerk, toen heeft hij het meisje in de steek gelaten. Hij vluchtte naar mij. We zouden samen naar Sicilië gaan. Maar ik aarzelde en dat werd zijn noodlot. We konden niet meer weg. 'n Broer van het meisje heeft de smaad gewroken. Constantin werd voor mijn ogen neergeschoten.

TOMAR (*geeft haar na 'n zwijgen de foto terug. Vriendelijker*): We leven in 'n andere tijd Djana. 'n Dochter wordt tegenwoordig niet meer verkocht aan de meest biedende, zoals vroeger werd gedaan... tenminste... dat is geen regel meer. (*dan weer stuurs*) Ik begrijp nog steeds niet wat dit allemaal met Nicolo te maken heeft.

DJANA (*onzeker*): Och... Ik wil maar zeggen, dat 't soms erg zwaar valt te gehoorzamen.

TOMAR (*kijkt haar doordringend aan*): Váder zal nooit zoiets van ons vergen Djana!

DJANA (*schuchter*): En... en als hij dat wel zou doen?

TOMAR: Hij zal ons nooit 'n huwelijk opdringen.

DJANA: Waarom ben je daar zo zeker van Tomar?

TOMAR: Omdat hij hertrouwd is met jou Djana. Was dat niet gebeurd dan had hij ons misschien tot 'n bepaald huwelijk gedwongen, maar nu doet hij dat niet. Nooit!

SCENE 5

Na 'n bescheiden klopje gaat langzaam, de deur open en verschijnt Catharina Gregoras. Tomar springt op en kijkt haar aan of hij 'n geestverschijning ziet.

TOMAR: Jij???

DJANA (*ook Djana staat 'n ogenblik verwonderd*): Catherina Gregoras?

CATHERINA (*weet met haar figuur geen raad en durft Djana noch Tomar aan te kijken. Ze blijft in de deuropening staan. Enkele ogenblikken is er 'n pijnlijke stilte, dan neemt Djana het initiatief*).

DJANA: Wees welkom Catherine. Ik ben blij je te zien... (*Zij neemt liet meisje bij de hand en leidt het naar 'n stoel. Catherina waagt 't echter niet te gaan zitten. Ze kijkt ietwat schuldbewust naar Tomar*)

TOMAR (*streng tot Djana*): Sinds wanneer maak jij uit wie er welkom is op de Karashoeve?

DJANA (*schuchter*): Je kan haar toch niet aan de deur laten staan Tomar.

TOMAR (*fel*): Daarover beslis ik!

CATHERINA: Tomar vergeef me, maar ik...

TOMAR (*afbijtend*): Zwijg! (*tot Djana*) Laat ons even alleen. (*Djana staart hem onthutst aan, waarop hij nog dringender herhaalt*): Laat ons alleen zeg ik!

DJANA: Goed Tomar! (*zij knikt Catherina toe en gaat af*)

SCENE 6

CATHERINA (*als Djana verdwenen is gaat zij naar Tomar en legt 'n hand op zijn arm*): Ben je erg boos Tomar? Je moet me vergeven...

TOMAR (*duwt haar enigszins ruw van zich af*): Hoe kan je dat doen Catherina! Hoe kan je in 's hemelsnaam, zo onnozel zijn om hier te komen, hier!! Veronderstel dat Mischko je hier getroffen had.

CATHERINA: Ik wist dat hij niet thuis was Tomar. Ik zag hem weggaan.

TOMAR (*met stemverheffing*): Of hij thuis is of niet thuis, ik wil niet dat je hier komt. Dat weet je!

CATHERINA (*beschaamd*): Ja Tomar.

TOMAR: Waarom doe je 't dan toch?

CATHERINA (*met 'n nauw bedwongen snik*): Omdat je niet gekomen bent Tomar. Ik sta al zo lang te wachten.

TOMAR: Dat is geen reden om op de Karashoeve te verschijnen.

CATHERINA (*na aarzeling*): We zouden... we zouden... toch samen naar het feest gaan Tomar. We hebben immers afgesproken. Ik heb meer dan 'n uur staan wachten bij de beek... En je had beloofd te komen... Ik wist niet wat er aan de hand was en ik maakte me ongerust... Daarom... daarom ben ik gekomen.

TOMAR (*stug*): Ik heb 't je niet vast beloofd. Ik heb gezegd „misschien“!

CATHERINA: Nee Tomar!

TOMAR (*fel*): Ja! (*Catherina schrikt van zijn felheid, waarop hij inbindt*)
Neem me niet kwalijk Catherina, maar... (*zuchtend en met 'n schouderophalen*) Ach, 't heeft alles geen zin.

CATHERINA (*angstig*): Wat bedoel je Tomar?

TOMAR (*kijkt haar aan*): Catherina, ik heb nagedacht over... over ons!
De laatste dagen heb ik aan niets anders gedacht. Ik geloof niet dat 't goed is...

CATHERINA (*na stilte*): Wil je niet naar het feest?

TOMAR (*schudt 't hoofd*): Niet naar het feest en... niets meer! (*Hij wendt zich van haar af en staart door het raam*) Het moet afgelopen zijn Catherina!

CATHERINA (*niet begrijpend*): Afgelopen?

TOMAR (*knikt zonder haar aan te kijken*): Dat is 't beste!

CATHERINA (*langzaam dringt de betekenis van zijn woorden tot haar door. Ze kan het en wil het nog niet geloven. Zij gaat naar hem toe*):
Tomar, hou je niet van me?

TOMAR (*blijft door het raam kijken*): Ik ben 'n Karas. 't Is moeilijk voor jou om te begrijpen wat dat zeggen wil: 'n Karas te zijn.

CATHERINA: Wil dat zeggen: dat je niet van me houdt?

TOMAR: 'n Karas zijn wil zeggen: verantwoordelijkheid dragen. Ik heb te zorgen dat de Karashoeve de Karashoeve blijft. Ik heb als erfzoon de tradities van ons geslacht voort te zetten.

CATHERINA, (*zwak*): Maar je bent toch 'n vrij mens.

TOMAR (*trots*): Ik ben 'n vrij mens, maar ik ben, ook 'n deel van het grote bezit. Mischko's vader zei: Wij zijn aarde met de aarde van de Karashoeve. Dat ben ook ik! (*wendt zich eindelijk rechtstreeks tot haar*) 'n Huwelijk met jou brengt geen vruchten voort Catherina. Je hebt 't ongeluk „arm“ te zijn. Dat is 'n scheidsmuur Catherina! Al

hebben we dat niet willen zien. 't Gaat er niet om of ik van je hou of niet van je hou... 'n Karas kent niet alleen liefde, die kent als zijn eerste taak: plicht! Het is de grote plicht van geslacht op geslacht de Karashoeve groter en rijker te maken.

CATHERINA: Tomar!

TOMAR (*legt teder 'n hand op haar mond*): Nee Catherina, zeg niets. Ik weet wat je allemaal zeggen wilt, maar geloof me: 't heeft geen zin er over te praten. „Woorden" kunnen niets veranderen'. Ik heb de laatste dagen van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan niets anders gedacht, ik heb alles overwogen, niet één maal, maar tienmaal... Geloof me Catherina, 't is 't beste dat we elkaar niet meer zien. We moeten vergeten wat er tussen ons geweest is, hoe moeilijk dat misschien ook zal zijn. (*hij wendt zich van haar af*) Adieu Catherina!

CATHERINA (*totaal in de war*): Tomar...! (*het liefst zou zij in snikken uitbarsten, maar zij bijt op haar lippen en slaagt er in zich te beheersen*): Goed Tomar... Dan... ga ik maar! (*fluisterend*) Adieu Tomar. (*gaat naar de deur en opent deze*)

TOMAR: Catherina! (*hij strekt zijn armen naar haar uit*)

CATHERINA (*wendt zich naar hem*)

TOMAR: Laat me je nog een keer omhelzen.

CATHERINA (*snelt hem in de armen. Hij kust haar*) Tomar... Mijn Tomar!

TOMAR: Catherina vergeef me... Kan je me vergeven dat ik je pijn doe?

CATHERINA (*snikt*): Oh Tomar...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto